

Panium – nummer åtta

Översikt över den tredje linjen

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleukos III Keraunos regerade en kort tid som kung från 226 till 223 f.Kr., innan han mördades eller dog under mystiska omständigheter. Seleukos III var Antiochos III:s omedelbare företrädare. De båda bröderna representerar ”sönerna” i vers tio, och de representerar Reagan och Bush år 1989.

Men hans söner skall uppröras och samla en myckenhet av stora stridskrafter; och den ene skall förvisso komma och skölja fram och tränga igenom; därefter skall han åter vända tillbaka och uppröras ända till hans fäste. Daniel 11:10.

Vers tio är den tredje raden, och den representerar ”ändens tid” år 1989. Den hör samman med vers fyrtio i kapitel elva och Jesaja 8:8. Sambandet mellan dessa tre verser identifierar att vers elva representerar det nuvarande ukrainska kriget, med Putin och Zelenskyj som de motståndare som representeras i slaget vid Rafia, vilket framställs i vers elva. Vers tolv identifierar följderna av det ukrainska kriget och Putins öde. Vers tretton till femton är slaget vid Panium.

Temat i den tionde versen är ”ändens tid”, och i överensstämmelse med de principer som är förbundna med sanningens avförsegling vid ”ändens tid” återges i versen, även om den endast är en enda vers, en mångfald av profetiska linjer. Den tionde versen anger början på den dolda historien i vers fyrtio, vilken utmärker början på den tredje ängelns rörelse och förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Versen knyter an till de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex, sådana de identifieras i synen som börjar i Jesaja kapitel sju. Detta samband utmärker föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilket är fullbordandet av gudaktighetens hemlighet under den sjunde basunens ljudande, vilken är Islams tredje ve.

Versen utmärker 1989 som ändens tid, och genom anknytningen till de sju tiderna i Tredje Moseboken 26 innefattar den William Millers grundläggande sanning och upproret år 1863. Versen inleder den dolda historien i vers fyrtio. Den är därför ett väsentligt inslag i den kunskapsökning som kommer vid ändens tid år 1989 och inleder den profetiska framställningen av de yttre händelser som utgör den dolda historien i vers fyrtio, och genom sin anknytning till de sju tiderna identifierar den också de inre händelserna i historien mellan 1989 och söndagslagen.

Talet tio är en symbol för en prövning, och versernas samband med synen i Jesaja sju lägger tonvikten på att förstå sanningen.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim bli krossat, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni sannerligen inte bli befästa. Jesaja 7:8, 9.

Ni kommer inte att bli befästa om ni inte tror att ett "huvud" representerar en huvudstad (Samaria och Damaskus) och en kung (Resin och Remaljas son Pekah). Om ni inte förstår dessa tre utbytbara symboler, i sammanhanget av Jesaja åtta, vers åtta, (vilket är samma syn som kapitel sju) då kommer ni inte att kunna identifiera Putin och Ryssland som kungen i södern i vers elva till femton.

Därför se, Herren låter nu flodens vatten komma över dem, starkt och mäktigt, nämligen Assyriens kung och hela hans härlighet; och det skall stiga över alla dess bäckfåror och gå över alla dess bräddar. Och det skall tränga in i Juda; det skall svämma över och gå fram, det skall nå ända upp till halsen; och utbredandet av dess vingar skall fylla vidden av ditt land, o Immanuel. Jesaja 8:7, 8.

Temat i vers tio är en trestegs prövningsprocess som börjar vid ändens tid och leder fram till nådatidens avslutning vid söndagslagen.

Och han sade: Gå din väg, Daniel; ty dessa ord skall förbli tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

Vid "ändens tid" blir Daniels bok "uppläst", och en trefaldig prövningsprocess, sådan den framställs genom orden "renade och gjorda vita och prövade", tar sin början. De "visa" förstår, men de "ogudaktiga" förstår inte. Deras brist på förståelse leder, liksom deras brist på olja i liknelsen om de tio jungfrurna, till att de går under.

Mitt folk går under av brist på kunskap; eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre får vara präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Orden "mitt folk" betyder ett förbundsfolk, och detta förbundsfolk skall förkastas och förgöras för "brist på kunskap". Söndagslagen i Förenta staterna är den vägmark där ting glöms eller ihågkoms. Kom ihåg sabbatsdagen är den närvarande sanningen vid den tidpunkten. Det är där Tyrus sköka blir ihågkommen. Det är där Gud kommer ihåg Babylons synder i Uppenbarelseboken.

Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, för att ni inte skall bli delaktiga i hennes synder och för att ni inte skall få del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Vedergäll henne såsom hon har vedergällt er, och ge henne dubbelt igen efter hennes gärningar; i den bägare som hon har fyllt, fyll åt henne dubbelt. Uppenbarelseboken 18:4–6.

Det är där som barnen, eller den profetiska sista generationen av laodiceisk adventism, blir avskuren. Det är där som de som Daniel kallar de "ogudaktiga" visar att de hade "glömt" Guds lag, och den del av Guds lag som de glömde är Guds profetiska regler eller lagar. Sammanhanget visar tydligt att de saknar den "kunskap" som ökas när Daniels bok avförseglas. Daniel ställer de "visa" i kontrast till de "ogudaktiga", och Jesus de "visa jungfrurna" i kontrast till de "oförståndiga jungfrurna". Amos identifierar samma klass som "sköna jungfrur", såsom dem som inte förmår finna det profetiska budskap som representeras av öster, norr och haven.

Se, dagar kommer, säger Herren Gud, då jag skall sända en hungersnöd i landet, inte hunger efter bröd eller törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord. Och de skall irra från hav till hav och från norr ända till öster; de skall springa hit och dit för att söka Herrens ord men inte finna det. På den dagen skall de sköna jungfrurna och de unga männen digna av törst. De som svär vid Samarias synd och säger: Din gud, Dan, lever; och: Beershebas gudstjänstordning lever; också de skall falla och aldrig mer resa sig. Amos 8:11–14.

Det budskap som de inte kan finna framställs genom den plats där de söker, när de ”irra omkring från hav till hav och från norr ända till öster.” Amos säger att dessa ”fagra jungfrur” befinner sig i en ”hungersnöd” efter att höra ”Herrens ord”, och att ”på den dagen skall de springa hit och dit för att söka Herrens ord, men de skall inte finna det.” Det budskap som blev avförseglat ur Daniels bok vid ändens tid år 1989, till uppfyllelse av såväl vers fyrtio som vers tio i kapitel elva, sammanfattas i de två sista verserna i kapitel elva.

Men rykten från öster och från norr skall förskräcka honom; därför skall han dra ut i stor vrede för att förgöra och tillintetgöra många. Och han skall slå upp sitt palats’ tält mellan haven vid det härliga heliga berget; men han skall gå mot sitt slut, och ingen skall hjälpa honom. Daniel 11:44, 45.

De dåraktiga, sköna och ogudaktiga jungfrur som saknar oljan, budskapet från öster, norr och haven, vilka förkastade kunskapen och Guds förbund och lag, blir ihåkomna av Gud vid söndagslagen. Tre strider framställs i verserna tio till och med femton. Jag skiljer dessa tre strider åt i tre historiska skeenden, men de utgör också en linje när de betraktas tillsammans, ty vers tio öppnar ”ändens tid” och inleder därför en trestegsprövningsprocess.

Vers tio står i förbindelse med de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex och därmed med adventismens grundvalar och William Millers verk. Det andra steget av de tre stegen är ett visuellt prov som började när ljuset i vers elva och det ukrainska kriget trädde fram. Det andra provet är visuellt och representerar ett prov rörande vår förmåga att urskilja aktuella händelser i ljuset av Guds profetiska ord. Det tredje provet är slaget vid Panium i vers femton, där Simon Barjonas namn ändrades till Petrus, och därmed utmärkte beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen strax innan nådatiden avslutas vid söndagslagen i vers sexton.

När vi betraktar Antiochus Magnus framträdande i vart och ett av de tre slag som återges i vers tio, elva och femton, ser vi också i historien i vers nio till sexton den falske profetens uppgång och fall i Bibelns profetia.

Verserna ett till och med fyra identifierar drakmaktens uppgång och fall. Verserna nio och tio identifierar respektive 1798 och 1989, och därigenom identifierar verserna nio till och med sexton den falske profetens uppgång och fall. Verserna fyrtio till och med fyrtiofem representerar vilddjurets uppgång och fall. Verserna nio och tio överensstämmer också med vers fyrtios två ”ändens tider” år 1798 och 1989.

Syster White klargör tydligt för oss att ett missförstånd av ”ändens tid” leder till förvirring beträffande var profetiorna ska tillämpas.

”Många gör i dag samma sak, år 1897, därför att de inte har haft erfarenhet av det provande budskap som innefattas i den första, den andra och den tredje ängelns budskap. Det finns de som rannsakar Skrifterna för att finna bevis för att dessa budskap fortfarande ligger i framtiden. De sammanställer beläggen för budskapens sannfärdighet, men de underlåter att ge dem deras rätta plats i den profetiska historien. Därför är sådana i fara att vilseleda folket beträffande budskapens rätta placering. De ser och förstår inte ändens tid, eller när budskapen skall placeras. Guds dag kommer med smygande steg, men de förment visa och stora männen pladdrar om ’högre utbildning’, som de antar har sitt ursprung hos ändliga människor. De känner inte till tecknen på Kristi ankomst eller på världens ände.” Sermons and Talks, band 1, 290.

Det tionde versens tema är ”ändens tid”, och i kapitel elva identifieras flera ”ändens tider”. Om du ”inte ser och förstår” ”ändens tider” i kapitel elva, kommer du inte att veta när du ska ”placera budskapen”. Hon säger: ”det finns sådana som rannsakar Skrifterna”, och liksom hos alla profeter riktar sig hennes ord till de sista dagarna; därför är de som hon där identifierar i de sista dagarna en grupp som inte förstår ändens tid, och de är således också Amos’ ”fagra jungfrur”, som faller och aldrig mer reser sig.

I kapitel elva, vers ett, står Darius och Cyrus tillsammans för att utmärka ändens tid år 1989. När Ptolemaios drog till Babylon och förde den nordlige kungen bort i fångenskap till Egypten år 246 f.Kr., och därmed i sin tur förebildade 1798 såsom framställt i verserna sju till nio, var det en ”ändens tid”. Vers tio är ”ändens tid” år 1989.

1798 är slutet på de två tusen fem hundra tjugo åren av förskingring mot Israels norra rike, vilka började år 723 f.Kr. Tolv hundra sextio år senare, år 538, härskade påvedömet i tolv hundra sextio år fram till 1798. 1798 är en ”ändens tid”, ty det är slutet på de sju tiderna, och även på de tolv hundra sextio åren, liksom på de tolv hundra nittio åren i Daniels tolfte kapitel. 1798 är en ”ändens tid”, och därför är även 538 en ”ändens tid”. 538 är slutet på de tolv hundra sextio år då hedendomen förtrampade Guds helgedom och hans härskara, vilket föregick att påvedömet utförde samma verk under samma tidsrymd.

538 representerar påvemaktens upphøjelse, och därigenom representerar det påvemaktens upphøjelse återigen vid söndagslagen. Söndagslagen identifierar en ”ändens tid”. Därför markerar vers sexton, liksom vers ett, sju till nio och vers tio, alla ”ändens tid”. Denna sanning skall förstås av dem som vet när budskapen skall placeras. Pompejus uppfyllde vers sexton när han intog Jerusalem. Han följdes av Julius Caesar, Augustus Caesar och Tiberius Caesar. Jesu födelse var en ”ändens tid”, och den ägde rum under Augustus Caesars tid.

Då skall i hans ställe uppträda en som låter en skatteindrivare gå fram genom rikets härlighet; men inom några få dagar skall han gå under, och det varken genom vrede eller genom strid.
Daniel 11:20.

Vers tjugo fogar ännu en till förteckningen över ”ändens tider” i kapitel elva, och det gör också kejsar Tiberius, som regerade under Kristi korsfästelse.

Och i hans ställe skall en föraktlig man träda fram, en åt vilken man inte skall ge rikets ära; men han skall komma utan väsen och genom smicker bemäktiga sig riket. Och likt en översvämmande flods härar skall de sköljas bort inför honom och krossas; ja, också förbundets furste. Daniel 11:21, 22.

Korset står i centrum av den profetiska veckan, vilken Kristus kom för att stadfästa med många.

Och han skall stadfästa förbundet med många under en vecka; och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer, och på styggelsernas vinge skall förödaren komma, intill dess att fullbordan och det som är beslutat utgjuts över den öde. Daniel 9:27.

Mitt i veckan har vi en början och ett slut för de första ett tusen två hundra sextio dagarna, vilka slutade just där de följande ett tusen två hundra sextio dagarna började. Veckan sammanfaller med de sju tider av förskingring som riktades mot det norra riket, vilket representerade både hedendom och påvedöme som trampade ned helgedomen och härskaran.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge räcker synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, så att både helgedomen och härskaran blir nedtrampade? Daniel 8:13.

538 är en ”ändens tid”, och den överensstämmer med korset, som också är slutet på en profetisk tidsperiod. 538 och korset utgör två vittnen om att både början och slutet på en profetia profetiskt är utmärkta som en ”ändens tid”.

Verserna tjugoeft och tjugotvå, vers tjugotvå, vers sexton, vers tio, verserna sju till nio samt vers ett markerar alla ”ändens tid”. Vers tjugotre identifierar det förbund som de mackabeiska judarna slöt med det hedniska Rom under åren 161 till 158 f.Kr. Historien om den hasmoneiska dynastin, från deras första strid ända till dess slut i Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr., representerar den avfälliga protestantismen i Förenta staterna med början år 1844, slutet på en tidsprofetia och därför en ”ändens tid”, och avslutas vid söndagslagen sådan den representeras av år 70 e.Kr.

Vers tjugotre identifierar en ”ändens tid” år 167 f.Kr. vid slaget vid Modein och även år 70 e.Kr., vilka båda förebildar 1844 respektive söndagslagen. Vers tjugotre, verserna tjugoeft och tjugotvå, vers tjugotvå, vers sexton, vers tio, verserna sju till nio samt vers ett markerar alla ”ändens tid”.

Vers tjugofyra identifierar det trehundrasextioåriga herraväldet för det hedniska Rom och utmärker därmed både början år 31 f.Kr. och slutet år 330 som ”ändens tid”. Vers tjugosju och tjugonio identifierar både början och slutet av den perioden, så vers tjugofyra, vers tjugosju, vers tjugonio, vers tjugotre, verserna tjugoeft och tjugotvå, vers tjugotvå, vers sexton, vers tio, verserna sju till nio och vers ett utmärker alla ”ändens tid”.

Vers trettioett identifierar år 538, då den förödelsens styggelse blev uppställd, och verserna trettiosex och fyrtio identifierar 1798 som ”ändens tid”. År 538 i vers trettioett och 1798 i verserna trettiosex och fyrtio, verserna tjugosju och tjugonio, vers tjugofyra, vers tjugotre, verserna tjugoeft och tjugotvå, vers tjugotvå, vers sexton, vers tio, verserna sju till nio samt vers ett utmärker alla ”ändens tid”.

”Ändens tid” markeras tretton gånger före vers fyrtioett, vilken är söndagslagen och ännu en ”ändens tid”, liksom vers fyrtiofem, då påven går mot sitt slut utan att någon hjälper honom. Femton gånger anges ”ändens tid” i kapitel elva. Temat i vers tio är ”ändens tid”. Den representerar de sanningar som blir öppnade i de etthundrafyrtiofyrtatusens beseglingstid.

Vi fortsätter i nästa artikel.